

Krisen i Kenya har ett annat utseende och sätter folk i rörelse

Andrés Olea är född i Granada i Spanien och han har varit i Kenya i mer än trettio år. Han har startat Eastland College i Nairobi, Kenyas huvudstad, där man utbildar arbetare. Den helige Josemaría har lärt honom att kämpa mot sin egoism och att bry sig om andra.

2012-02-25

Jag är 58 år och har studerat litteraturvetenskap vid universitetet i Sevilla och i Granada. Vid slutet av mina studier blev jag anställd som lärare i historia på ett gymnasium, men denna glada upplevelse blev kort, eftersom det upphörde 1980. Då arbetslösheten höll på att breda ut sig i Granada, rådde en vän i Granada mig att åka och arbeta i Kenya. Där fanns det arbete. Jag gav mig alltså i väg.

Var engelska ett problem för dig?

Engelska... Jag hade läst franska i skolan och jag kunde inte ett enda ord av det. Det var ett bekymmer. När jag kom hit, fick jag arbete på kontoret i Strathmore School i Nairobi. Det är trettio år sedan, tiden går fort. I dag satsar jag helt på Eastland tekniska skola, som är inlemmad i Strathmore Educational Trust.

Berätta då för oss om krisen.

Ordet kris har många betydelser. Den fattige känner inte till krisen, han upplever krisen utan att ställa frågor (utan att behöva detta ord i alla fall). Det vill säga, att det i Europa inte finns arbete och att folk dör av svält i Kenya.

Vi har lärt känna år med stor torka, en riskfaktor i Kenya, eftersom priset på produkter stiger, och när det gör det, stiger priset på drivmedel också, o.s.v. I Nairobi är medelinkomsten 50 euro per månad och den tillåter en att ta matatus (taxibuss), men när allt välter kan folk inte göra det och de går till fots i genomsnitt 10 km om dagen. De stiger upp vid 4-tiden för att kunna komma till arbetet. Ni ser alltså, att krisen har ett annat utseende och sätter folk i rörelse.

Tycker du att du är en invandrare i Kenya?

Sedan tjugo år tillbaka är jag kenyansk medborgare. Genom att

komma hit lämnade jag allt bakom mig. Jag lämnade Granada när jag var 28 år. Jag har alltså tillbringat mer än hälften av mitt liv här. Jag tycker om mitt arbete, människorna är lika vänliga som i Spanien. Mitt liv är här, jag lever dag för dag. Jag har verkligen inte tid att bli nostalgisk.

Vilket är ert projekt?

Jag har ett uppdrag i utbildningen av de ungdomar, som inte kan läsa vid universitetet. De senare har redan sitt liv utstakat för sig, så vad tjänar det till att ge dem mera?

Jo visst, men enligt den europeiska stereotypen skulle ni, eftersom ni är vit, kunna satsa på safari...

Safarierna är inte den främsta tillgången i Kenya, och jag har aldrig varit intresserad av dem. Den stora tillgången i Kenya är människorna. Kenya är inte Out of Africa eller National Geographics bilder av djur.

Kenya existerade faktiskt långt innan de europeiska nybyggarna anlände.

Finns det nackdelar?

I våra dagar är problemet med utbildningen ett handikapp. Utan utbildning finns ingen framtid. Men all undervisning i Kenya riktar sig mot universitetet. Många generationer bland kenyanska föräldrar säger till sitt barn: ”om du lyckas med det, blir du rik”. Men nu är det inte heller sant, eftersom det finns universitetslärare som också är arbetslösa. För att säga er som det är, är undervisningssystemet föga rationellt i Kenya: siktet är inställt på universitetet och detta system är som en trätthals.

En trätthals?

Ja, en väg som många slår in på och som bara ett fåtal klarar helt. I Kenya finns det 9 miljoner barn på lågstadiet. Men varje år får 700 000

barn betyg från grundskolan, till endast 350 000 platser på högstadium och gymnasium. Det innebär till att börja med att 350 000 i 14- års åldern står på gatan, därför att det inte finns plats för dem i den nationella undervisningen. Av dessa 350 000 elever uppnår endast 40 000 de platser som staten reserverat för att komma in på universitetet. Det innebär att 310 000 elever från gymnasiet är utestängda från universitetet. Kort sagt, det finns 700 000 elever i början och bara 40 000 vid målet. Sammanfattningsvis har 660 000 elever ingen framtid. Det finns ett mycket hårt naturligt urval, vilket förklarar att människorna arbetar halvt ihjäl sig. Jag tror att situationen i Spanien är en smula annorlunda.

Om vi hade varit i den situationen, skulle många bland oss inte heller ha studerat vid spanska universitet. Såsom det är, vad kan

en man från Granada erbjuda dessa studenter utan framtid?

Tydligen ger jag dem vad jag kan: realistisk syn på verkligheten och hopp. I första hand måste man ge hopp åt dessa frustrerade ungdomar, när de slutat i grundskolan eller på gymnasiet. Efter åtta eller tio års arbete har de inte tillgång till universitetet, och på grund av det tar man dem i deras omgivning, bland vänner, i familjen, för oduglingar. ”Du har tillbringat ditt liv till att studera, och i dag är du ingenting”. Det är mycket synd. Det finns bland dem många unga som är frustrerade. De är offer för sysslolösheten och dess konsekvenser: narkotika, trångboddhet och brottslighet.

Så är till exempel 50 % av föräldrarna till de ungdomar som vi tar emot i vårt centrum förstörda människor: ensamma mödrar, eller övergivna, med eller utan

misshandel. Vi ger hopp åt deras mödrar, deras barn, ungdomarna i de sista skolåren, som jag älskar som om de vore mina barn.

Ni försöker ge ungdomar hopp. Förklara för oss.

Vi grundade Eastland College of Technology för åtta år sedan i denna del av Nairobi: ett område med en arbetarbefolkning på 700 000 personer.

Fram till år 1963, då Kenya blev självständigt, var Eastland en segregerad stadsdel, där afrikanska urinvånare levde. Det är alltså här som de svarta bodde, som arbetade i nybyggarnas företag. Men den svarte mannen kunde inte föra hit sin hustru och sin familj. Familjerna bodde utanför staden i folkstammar. Männen bodde således i förläggningar med ett eller två rum på sin höjd.

Några år senare beboddes dessa våningar av familjer på fem eller sex medlemmar. I en sådan bostad är det omöjligt att arbeta. Vi upprättade då Eastland Centrum: en plats för att studera. Detta projekt var från början en plats, som gav möjlighet att utbilda sig. Jag hyrde alltså ett hus, en bottenvåning med ett garage för att ungdomarna skulle komma och studera. Ett lanthus i ett litet kollektiv av människor som tycker om oss och som redan tagit emot mer än 3 000 personer.

På den platsen har ungdomarna böcker, stödundervisning, och så görs deras fritid upptagen. Vi har datakurser, kurser i elektronik och utbildning för småföretagare. Dessa ungdomar kan i dag laga en bärbar telefon, en dator, ett strykjärn, industriell godshantering, etc. De människor som vi har utbildat är inte längre frustrerade över kravet att du måste vara akademiker... Vi

har satsat på undervisning och på idéer för att hitta lösningar och för att de skall kunna placera ett stand på vägarna, och få minst 50 euro i månaden för hela familjen.

De är självständiga och kan klara sig med sina stand, bodar, skönhetssalonger, affärer ”allt för en euro”. Vi har också upprättat en fotbollsskola och vi siktar på att det blir många nya Etoo, Drogba. Det blir fantastiskt.

Mänsklig själsstyrka och kristna grundbegrepp inspirerar Eastland Project. Det är två parallella nivåer, där vilken kristen som helst kan utvecklas. Jag är en normal kille, jag är ingen övermänniska. Jag försöker att le, att vara tyst, medan jag låter min omgivning utvecklas. Jag är historiker, jag är ingen munk. Men tron är ingen privatsak utan en uppmuntran att kämpa för att besegra den dagliga egoismen och att

få en social och offentlig återverkan. Ibland har jag det svårt, som alla andra. Men tron har även en social dimension som gör att jag tror på var och en vid min sida. Det är den helige Josemaría som har lärt mig detta.

Ismael Martínez / Ideal de Granada

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/krisen-i-kenya-har-ett-annat-
utseende-och-satter-folk-i-rorelse/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/krisen-i-kenya-har-ett-annat-utseende-och-satter-folk-i-rorelse/)
(2025-08-09)